

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 1.

Tacoma, Wash. Jan. 10, 1893. 4

Vol. 4.

Rock of Ages.

(Oversat af O. G. Felland, Northfield Minn.)

O min Klippe, sprængt for mig,
Lad mig skjule mig i dig!
Lad din Sides Vand og Blod
Som du for mig syge lod,
Væge mig af Syndens Men,
Frels mig, Jesus, gjør mig ren!

Ingen Gjærning af min Haand
Løser mig fra Lovens Baand.
Om jeg ingen No mig gav,
Om jeg græd et Taarehav,
Det for Synden ei blev Bod.
Derfra frelser kun dit Blod,

Intet bringer dig min Varm,
Til dit Kors hentyr jeg arm,
Nogen; Herre, du mig red!
Hjælpsløs; Herre, du mig red!
Uden, Raadens Tilbespring,
Frels du mig fra Dødens Sting!

Til mit sidste Vandedræt,
Naar jeg dør, af Verden træt;
Naar jeg over Tidens Sol
Stilles for din Dommerstol;
Da min Klippe, sprængt for mig,
Lad mig skjule mig i dig!

Pastoralprædiken.

(Trykt paa Oplysning af "Nordre Pacific Specialconference.")

Eszech. 3, 17.

Der er mange høie og vigtige Stillinger og Embeder i et verdsligt Regiment, som maa besettes med dertil skikede, begavede og udlaarne Mænd.

Med disse Embeder følger der vistnok store Rettigheder, men ogsaa store Pligter og stort Ansvar.

Paa Afstand, især for dem som mangler Betingelser for at fælde en fornustig Dom, ser det ofte, ja i Regelen ud, som om der med Embedet kun fulgte Rettigheder, Ære, Ansæelse og gode Dage. Deraf al den Misundelse og Jagen efter Embede, som finder Sted nutildags.

Men vilde man træde indenfor Døren og lægge Skuldrene under, vilde man snart erfare, at der følger mere end Ære og gode Dage med Embedet for den, som vil være tro.

Er nu dette sandt om verdslige Embeder saa er det dobbelt sandt om det største og vigtigste Embede paa Jorden nemlig Prædikeembedet i Guds Rike.

Blev det ret forslaaet, hvilke Pligter og hvilket Ansvar der lægges paa en tro Vægters Skuldre og Samvittighed i Guds Rike, vilde mange, som letfindigt gaar ind i dette Embede, holde sig borte derfra, og mange, som sidder i det blot for Levebrøds Skyld, vilde skyndsomt forlade det, og mange, som aldrig har været i det, men mener, det er en behagelig Stilling, vilde være mindre misundelige og have mindre Fordomme og mere Medfølelse og Medlidenshed med dem, som er i det og arbejder i det med Trofast.

Men I, mine kjære Embedsbrødre, som Gud har sat til at være Vægtere over Israels Hus, I har jo visse forlangst af Guds Ord lært og erkendt, hvad Eders Rettigheder, Pligter og Ansvar er i dette Kirkens Hjerdeembede. I har jo ogsaa Lovbogen paa Eders Kontor, hvori den Herre, I tjener, har nedtegnet sine Regler og Forskrifter for dem, som gaar ind i Vægtergjærningen i hans Menighed. Og det er for saa vidt nok, og jeg kunde gjerne slutte her, saa som Herrens Ord, Regler og Forskrifter ikke ved noget Menneskes Forklaring kan forbedres. Og dog vilde I ikke, fordi ogsaa det er Herrens Befaling, at den ene Broder skal styrke den anden, forsmaa en ringe Medbroders Formaning til forsat Trofast og Udvarsel mod Utrofast i den høie Stilling, Gud har betroet Eder i sin Kirke herne.

Dog, havde I ikke selv paalagt mig dette Hverv, stuelde jeg ikke have Frimodighed dertil, da jeg, maaske mere end nogen af Eder, selv trænger til at formanes, advares og styrkes.

Vi vil da nu med hverandre i denne Aftenstund under Guds Aands naadige Bistand lidt nærmere betragte:

Vægterbestillingen i Guds Kirke.

I. Dens Pligter og Ansvar.

II. Dens Rettigheder og Løn.

En Guds Vægters Gjerning paa Jorden er kun en, ikke to. Han har kun en Opgave at løse her i Verden. Og denne ene, høie og himmelske Opgave, som er Vægterbestillingens Bøsen i Guds Menighed og Bingsgaard paa Jorden, er med Evangeliets Garn at fange Sjæle og bringe dem til Himmels salige Land.

Paa at løse denne Opgave skal alle hans Tanker, Ord, Gjerninger og hele Liv være rettet. Hans Hjerte, Sjæl, og Samvittighed skal være gennemtrængt af denne Sag. Herpaa skal han sætte ind alle sine legemlige og aandelige Kræfter, Evner og Gaver, ja Helse, Liv og Blod, om Herren træder det. "Sætte sit Liv til for Bøddrene" om fornødent. 1 Joh. 3, 16. "Da Mennekesøn! Jeg har sat Dig til en Vægter over Israels Hus." "Over Israels Hus har jeg sat dig til Vægter," siger Herren, ikke til noget andet.

Den, som ikke betragter sin Vægterbestilling i Israels Hus paa denne Maade, han var sig enten ikke sin Opgave bevist, da han traadte ind i Embedet, eller ogsaa har han søget sin Opgave, efterat han kom der, og er der da blot for Levebrødens Skyld. For en Saadan er der kun en af to Udveie: Enten at se at blive sig bevist sin Opgave mod ham, i hvis Tjeneste han traadte som Vægter over Israels Hus eller ogsaa lægge fra sig Vægterens Mærke, Kappe og Stav. I modsat Fald er han i Embedet til Fordærvelse istedetfor Belsignelse; og de Herrens Ord rammer ham: "Hvad kommer det dig ved at fortælle mine Skikke, og hvorfor vil du tage min Bagt i din Mund, efterdi du haver Tugtelse og kaster mine Ord bag dig, Ps. 50, 16. 17.

Gud har ikke sat saadanne Vægtere i Israels Hus; men selv har de sat sig der og hører ind under den Klasse af Profeter, om hvilke Herren siger: "Jeg sendte ikke Profeterne og de løb, jeg talte ikke til dem og de spaaede."

Men, kjære Embedsbrødre, er vi os vor høie og hellige Opgave som Guds Profeter og Vægtere paa Zions Ruine bevist, ved vi hvorfor vi er i Embedet, da ved vi ogsaa, hvilket selvsornægtende, anstændende og ansvarfuldt Arbejde, der er lagt paa vore Skuldre, og som vi frivilligt har paataget os, da ved vi, hvilken Nøie, Savn og Strabadser, der følger med denne Herrens Gjerning.

Men skal det skræmme os og gjøre os modløse? O, nei! Thi Gjerningen er stor, saare stor. Det gjælder at redde Sjæle, som engang fortabte, aldrig mere i Evighed kan befries; det gjælder evig Fortabelse eller evigt Liv for udsødelige Sjæle. Derfor, har vi lagt Haanden paa Blogen, aa lad os ikke se efter det, som er bag os. Luc. 9, 62.

Saa siger da Herren ogsaa til os: "Du Mennekesøn! Jeg har sat dig til Vægter over Israels Hus." "Jeg har sat dig," siger Herren.

O, hvilken Ære, at Gud har agt et os fattige Syndere værdige til at være hans Vægtere, hans Medarbejdere, den nye Pagts Tjenere og Sendebud i Kristi Sted. Gud har kaldet os og sat os i Embedet, det er vor Trøst vor Styrke og giver os Frimodighed.

"Gaa og udsæt mit Folk af Ægyptens Trældom" sagde Gud forud til Moses. Gaa, sagde Herren ogsaa til os, ud ved den yderste Grændse af det store Land ved Havet og i Dalen og udsæt mit Folk ikke af Ægyptens Trældom, men af Satans Fængsel og Syndens Mærke. Og, "du Israels Vægter, du skal høre Ord af min Mund og paamine dem paa mine Begne," siger Herren.

Af Herrens Mund skal Vægterne høre de Ord, de Sandheder, der igjen fra deres Læber, skal dryppe i Tilhørernes Øren og Samvittigheder.

De to Hovedsandheder i den hellige Skrift, som Herren lader Vægterne høre af sin Mund, og som de igjen paa hans Begne skal lægge Israels Hus, hans Menighed paa Hjerte, er Loven og Evangeliet. Naar vi derfor sætter os hen forat forberede os paa vore Prædikener, saa skal vi komme vel ihu, et vi først og fremmest er Guds Tjenere. Sam skal vi adspørge, hans Ord skal vi granske og den Hellig Aand Oplysning skal vi ubede os; thi hans Veie skal vi vise vore Tilhørere.

Naar vi træder frem for vore Menigheder for paa Guds Begne at bryde Livets Brød for dem, da skal vi bandlyse al Mennekesrygt og Mennekesgunst fra vort Hjerte, vidende at den Alvidendes Øie hviler paa os. Livets og Dødens Veie skal vi vise vore Tilhørere saa tydeligt at Grændserne; ikke blot er saa nøie affrukne, at Enhver kan se dem, men saa at Ingeu kan undgaa at se dem.

Uforfærdet skal vi ståde Bovenes Tveæggede Sværd i den sikre sovende Synders Hjerte og lade det skjære saaledes, at det "adskiller baade Sjæl og Aand, baade Ledemod og Marv og bømmer over Hjertets Tanker og Raad, Ebr. 4, 12, at han kan vælkes af Syndens Sævn og komme til sig selv af Djævelens Snare, af hvilken han er fangen til at gjøre hans Villie, og omvende sig til Gud, at han maa leve,

Men om muligt med endnu større Styrke og Overbevisning skal vi lægge vor hele Sjæls Kraft ind i at holde frem for vore Tilhørere det evige Evangelium om Frelsen i Kristus Jesus, "male Kristus for deres Dine, som var han korsfæstet i blandt dem" Gal. 3, 1. Som rette Evangelister "paa Guds Begne" tilbyde dem Syndernes Forladelse og det evige Liv som en fri, uforfærdet Naadegave, forhvervet dem ved Kristi Blod og Saar, at de Bodsærdige kan opreises, de Ansægtede trøstes og de Troende styrkes til at "holde fast ved Haabets urokkelige Besjendelse" Ebr. 10, 23. "Prædik Ordet, hold ved i Tide og Utide, overbevis, straf og forman med al Vangmodighed og Værdom." 2 Tim. 4, 2.

Men skal Israels Vægtere saaledes kunne bese Guds Ord rettelig for de dem anbettede Sjæle, da maa de selv

leve i og af de Sandheder, de forkynder; Det som kommer fra Hjertet gaar til Hjerte, Kristi Kjærlighed til de dyrefjæbte Sjæle maa drive dem. 2 Cor. 5, 14.

Hyrdens Være, Liv og Omgang maa være saaledes, at ikke blot de velbillige intet Ufordelagtigt har at sige om ham, men saaledes maa han lære og leve blandt sine Sognebørn at selv de Brangvilligste føler sig slagne i Samvittigheden, naar de søger at gjøre ham Livet surt. Men hertil kræves Visdom Selvfornægtelse og Opofrelse.

„Nidkjærlighed for dit Hus har fortæret mig, siger David Ps. 69, 10. Nidkjærlighed for Herrens Hus har altid været et Særkende paa Herrens Begjære. Dovenskab, Esterladenhed og Uigeghdsighed i Udførelsen af Vægtergjerninger virker i højeste Grad nedbrydende paa Menigheden og er en Bedersligghed i Herrens Dine „Forbandet være den, som gjør Herrens Gjerning med Svig“ Jer. 48, 10.

Men Nidkjærlighed med Forstand Nidkjærlighed med Uforstand fra Hyrdens Side har mangen en Gang fordærvet Herrens Vingård for mange og lange Tider. Er der derfor Nogen, der skal forstaa at bruge kristelig Visdom og være sagtmodige, saa er det Evangeliets Forkyndere. Skarp Sagttagelsesene til hurtigt at kunne sætte sig ind i og bestemme Andres Meninger, kort sagt, være Menneskekjendere, er Egenkaber, Israels Vægtene bør være i Besiddelse af. „Vorder snilde som Stanger og ensfoldige som Duer“ Matth. 10, 16.

Men ogsaa Selvfornægtelsens Skole, som vi aldrig kommer igjennem, maa vi stadig gaa i, skal vor Gjerning bære Frugt.

Vægterens Gjerning er ikke at sidde i en lun Stue, hvor han kan have magelige og behagelige Dage og tilbringe Tiden med alstens intetsigende Ting: Nei! Men at vaage over Staden, vandre Gade op og Gade ned ved Dag og ved Nat, i Frost og Hede, Regn og Storm og, hver Gang Taarnuhret slaar, raabe ud, at Stadens Indbyggere kan vide, om de er i Sikkerhed eller i Fare, at staa paa Stadens Mure, holde et vaagent Øie med muligt Fiender, og om nogen Saadan nærmer sig hemmelig eller aabenbart, da at støde i Hornet, kalde Folket sammen, vise dem Fienden i sin rette Stillelse, advare imod ham og formane Indbyggerne at vaage og staa paa Vagt, at ingen Fiende skal slippe ind i Staden hverken med Bold eller Vist. Dette er Vægterens Gjerning.

Men vi er jo Herrens vægtene paa Zions Mure, der omgiver Israels Hus, vi er Verdens Lys i Staden, der ligger paa Hjerget (Matth. 5, 19.)

Skulde det være lettere for de aandelige vægtene at tage vare paa Israels Hus, Herrens Stad, end for de timelige at tage vare paa en jordisk Stad? Vilde det samme sig for os, som er satte til Hyrder over Herrens Hjord forat søde, pleie og forsvare den, at trage efter magelige og behagelige Dage og gjøre store Forbringinger i ydre Kaar og Behvemmeligheder? Lovede Herren os dette, da han tog os i Sold? Var det, det vi søgte, da vi indvilgede i at tage vægterstaven og blive hans Evangelister? Var det saaledes Frelseren havde det i sit Kjæds Dage? Var det saaledes Profeterne

og Apostlerne havde det som vægtene i Israels Hus?

O, nei Brødre! Fattige Kaar, Nøje og Arbeide, Savn og Lidelser, Forsølgelse, legemlige Pinster og aandelige Belymninger for Jons Datters Frelse var deres Lod. „Ravnene have Fuler og Himmelens Fugle Reder, men Menneskens Søn har ikke det, hvortil han kan helde sit Hoved.“ Matth. 8, 20. „Men en Tjener er ikke større end sin Herre, og et Sendebud ikke større, end den, som sendte ham“ Joh. 13, 16. Profeten Elias maatte lade sig nøje med Kjød og Brød, som Ravnene bragte ham og driske af Dællen ved hvilken han sad. 1 Kong. 17, 10. Apostlembudet tilbragte Paulus i Arbeide og Nøje, i Hunger og Tørst, i Kulde og Nøgenhed. 2 Kor. 11, 25, 28. Men vi, vi skalde forlange lettere Arbeide og bedre Kaar end Mesteren selv, hans Profeter og Apostler? Nei, mine Venner, kan vi ikke have Selvfornægtelsens haab, da er det ikke værd, vi lægger Haanden paa Bløden Luc. 9, 62. Fort.

En Mærkelig Opdagelse. En af de mest bekendte østerlandske Oldtidsgranskere fremlægger staaende Beviser for, at Zuluerne er Esterkommere af de gamle Isaeliter. Han finder en stor Lighed mellem disse to Folk i Ansigtformen og Hudfarven; thi Zuluernes er mere den arabiske eller persiske end Negertypen. Deres Musik, Sang og Dialekt forraader hebraisk Udspring, deres Feste ligesaa, f. Er. Løsalernes Høitid. Zuluerne har aldrig spist Svinelkjød, de har sine Regler for rene og urene Dyr som Jøderne; mange Bud er de samme som hos Jøderne, f. E. at naar en Mand dør og efterloder sig en Enke, da anses hans Broder pligtig til at ægte hende. Blandt Zuluernes religiøse Forestillinger er deres Tro paa Blodsudgydelsen som Sonoffer for at erhverve sig Forlabelse det mærkeligste. De bruger Krydderier ved sine Offerhandlinger ligesom Jøderne. Haandtvætning før Maaltiderne og Fodtvætning er almindelig. Den ældste Datter maa altid bortgiftes før den yngre. Blodbestænkning er ofte brugt. Deres Traditioner fortæller om en Sv, som deledes med en Stav af Fjæren af en Hær; om en Klippe, som gav Vand ved Slag af en Kjæp; om Naahs Syndflod; om en Konge, som spiste Græs som en Oxe til Straf fra den brede Guddom (Rebubadnejar). En hel Del Mindestene og mange andre Ting minder om jødiske Sæder og Skikke; alt dette med meget mere har overtydet denne Lærde om, at Zuluerne er Esterkommere af en af de tabte Israels Stammer. Naaste dette Folks mærkelige udboldende Modstand mod Missionen, deres haarde og stive Hjerner, deres Seighed ligeoverfor gamle Traditioner og nedarvede Sæder ogsaa kan forklæres ved denne Opdagelse. Alt det ansætte har sat lærde, videnskabelige Undersøgelser igang, og det vil være interessant at følge disse i deres Resultater. ("S. Id.")

Parkland og Omega.

Fra Skolebygningen er denne Gang intet nyt at berette. Arbeidet er omtrent fuldstændigt nedlagt rundt om og i Bygningen. Grunden til denne Standsning er ikke vanskelig at finde. Det er jo Pengemangelen, som har gjort det nødvendigt for en Tid at nedlægge Arbeidet. Det vilde være godt, om man snart kunde begynde igjen med en liden Stræke, da der er meget endnu at gjøre, før Bygningen bliver færdig, men man maa se Tiden an og vente, til der kommer Penge ind.

De trange Pengetider er jo her, som vel paa de fleste andre Steder nu, et almindeligt Samtaleemne. Det ser ogsaa meget mørkt ud for mange. Der skal være ikke saa saa, som endog mangle de vigtigste Livsforudsættelser. De vilde gjerne arbejde, men kan ikke saa noget at gjøre. Gud give, at den nærværende Trængsel maatte faa virke hos os det, som han dermed tilfigter, nemlig en ærlig Syndserkjendelse og hærnlig Hengivelse i Guds Villie. Sker dette, saa vil nok Trængselen ophøre, men saalænge vi, ligesom Adam og Eva i Paradiset, blot lægger Skylden paa andre, medens vi selv vil staa rene baade i Guds og Menneskers Øine, saa har vi ingen Grund til at vente nogen Bistand. Væder os huske paa disse to Ting: at Gud altid har vise og hjærlige Hensigter med alt, hvad han gjør, og at enhver af os efter Gode og Velgjørelse skal hjælpe de andre at bære deres Byrder;—endelig maa vi ikke glemme at enhver Trængsel skal for en sand Kristnen være en Spore til stiltidig Bøn baade for sig selv og andre. Frugten af saadan troende Bøn vil isølge Herrens Forjættelse ikke udeblive.

Mærk?

Til Besejning for dem, som har Skat at betale for Votter, i Pierce Co. Wash. kan følgende tjene:

Tacoma, Pierce Co. Wash.

State and County Taxes. 1893.

Due and payable.....Jan. 8, 1894
Two per cent discount to.....Feb. 15, 1894
Delinquent and five per cent added...April 1, 1894
Interest 20 per cent per annum after April 1, 1894

De, som vil have os til at betale Skat for sig, og vil indsende 35c for hver Lot, vil behøve at skrive Navn og Adresse tydeligt og fuldstændigt, samt Nummer paa Vots, og Vlots og Navn paa Abilition. Det er ikke nok, at man bare skriver Vots og Vlots, thi vore Venner har Votter i University, Parkland, Armour, Clover Lea og Violet Meadow Abilitions—maaflø ogsaa flere Steder.

Jeg vil tilraade, at man sender Pengene (naar det er smaa Summer) i Express Money Order, som er billigere. B. D. Money Order er dyrere og er vanskeligere for os at collectere. Saa snart vi faar betalt Skatten skal Kvittering sendes.

T. Larsen,

Treasurer for Pacific Lutheran University Association,
Parkland, Pierce Co. Wash. Dec. 29, 1893.

Undertegnede ønsker herved at oplyse paa det sidste Marksmøde for Pac. Luth. University Association blev Past. T. Larson af Korporationen valgt til Trustee og Kasserer og han vil rolig staa os bi med alt Arbeide. Alle Penge til Korporationen, baade Bidrag til Skolen, Betaling paa Glæbdom eller Laan til os samt Betaling af Skat og for vort Blad „Herald“ bedes sendt til Kassereren, Alle P. D. Money Order gjøres betalbare i Tacoma. Som man ser, sparer man ikke saalidet ved at indsende Betaling for Skat inden 15de Febr.

Saa snart, som det er os muligt, skal vi sende County Kassererens Kvittering til vedkommende, der sender os 35c per Lot. Dermed troer vi, at al Skat betales ligesaavel som Stamps osv. Blir der noget tilovers saa gaar hver Cent til Skolens Kasse.

Først i Mar, har vi faaet saamegen Hjælp med Arbeidet at vi har turdet tilbyde os at betale Skatten for dem, som beder os om det. Tak for det gamle Mar og et godt Nytår til ønskes alle.
B. Hartab.

Et folgeverdigt Exempel.

I Haller City, Snohomish Co. Wash. er en ganske og liden Menighed som i Sommer har bygget sig en pen Kirke, der snart er færdig uden at der skyldes mere end \$45. Nogle har lagt Byggematerial til en Værdi af flere hundrede Dollars, Andre har arbeidet selv paa Bygningen eller leiet Sneklere i sit Sted eller gjort begge Dele. Enkelte har baade kjøbt Byggematerial leiet Sneklere og arbeidet mange Dage selv. Sidste Marksmøde holdtes den 8de Dec.

To af Medlemmerne er Handelsmænd i den traveltiggende By. De lukkede sin Butik for at kunne deltage i Menighedsmødet. Hvormange Forretningsmænd er det, som nyder saadanne Offere. En Mand og Kone kom 8 Mil gennem Stoven for at overvære Gudstjenesten og Menighedsmødet. Sid denne første Hjærlighed, som vor Frelsers Menighed i Haller City Wash. nu er befføjet af aldrig maatte kjøbe men antænde mange som fristes af Uvished og Kulde.

Shvækkelig Gudsbespottelse.

En Engelsmand begik nylig Selvmord. Han var en Discipel af en tydelig Gudsbespottet ved Navn Schopenhauers Potteflaaret, Veret, vilde gaa i Rette med Pottemageren, saa optegnede og efterlod han blandt andet følgende virkningsfulde Ord, Jeg vil forlade dette hæslige Smertens Sted og vende tilbage til Alletilværelsens Stilhed—Man spurgte mig ikke tilraads, da jeg blev et Bæsen med Følelser. Siden jeg kom til Forstand, nedlægger jeg min Indsigelse mod Livet. Jeg vil ikke have det længer. Jeg hader og foragter det.—Hvilken yafelig og asmegetig Frysen! Den stakkels Mand, som gaar saa stærkt ivette med den Almægtige, maa vist indbilde sig, at han selv ikke nogen Gang skal aflægge Regnskab for sine Handlinger. Og dog har Herren sat en Dag paa hvilken han vil døomme Verden med Retfærdighed. Alle de i Gravene skal høre hans Røst, De, som har gjort godt, skal opstaa til Livet, og de, som har gjort ondt, til Dom og evig Bømmelse Joh. 5, 29.

Gudsfornegtelsens Daarlighed.

Efter lang Afstillelse vare Rudolf og Herman, to Ungdomsvenner, uventet trusne sammen. Gensynets Glæde var hjertelig. For at kunne blive sammen, besluttede de at ned-sætte sig i samme By for i Fællesskab at tilbringe mangenen Aften. De havde saameget at fortælle hinanden, at Tiden gik altfor hurtigt for dem. Snart mindede de hinanden om Børndommens og Ungdommens lykkelige Dage, som de havde levet sammen; snart fortalte de hinanden alt, hvad de siden havde oplevet og erfaret; snart samtalte de om de Planer og Forhaabninger, de nærede for Fremtiden.

En Aften kom de ogsaa til at tale om Religionen. „Jeg har," sagde Rudolf, „prøvet Bibelen og overbevist mig om, at den er guddommelig Sandhed; derfor har jeg sluttet mig til den kristelige Kirke."

„Med mig," svarede Herman, „finder just det modsatte Sted. Vor Tid er Fremskridtets. Paa alle Kunstens og Videnskabens Omraader er der gjort de største Opdagelser. Ustandselig stræber Menneskeaaften fremad og begynder sig og Oplysning. De gamle Religioner tilfredsstille ikke mer; vi trænge nye, højere Sandheder. Vi staa paa det 19de Aarhundredes Svær; Naturens Væsen udforskes stedse grundigere, og det nyeste, største Fremskridt, som ogsaa jeg hylder, er den afgjørende Sandhed: Der er ingen Gud."

Rudolf. Ogsaa jeg glæder mig over alle de Fremskridt og Opdagelser, som vor Tid har gjort. Hvor stor er dog den Nytte, hvorfor vi talke Jernbanerne og Telegraferne alene hvor bliver Handel og Samsærfdsel derved lettet, hvor inderligt bliver ved dem de fjerneste Folk forbundne med hverandre. Driftige Forskere trænge ind i det Indre af Afrika og bringe os Estretninger om Lande og Folk, paa hvem man tidligere re ikke engang kjendte Navnene. Andre fly ikke det højeste Nordens Kulde, ikke Jæverne paa det stormende Ishav for at udvide vor Kundskab om Nordpolandene. Vigeledes bliver Jordens Beflækkelse os altid nyere bekjendt. Altid bedre lærer Mennesket at kjende Naturens Kræfter og udelægg sig dem. O, det er mig en sand Lyst at betragte dette den menneskelige Aands livlige Arbejde, hvorledes den altid mer vinder Herredømmet over Jorden!

Herman. Fordi du er en Ven af Fremskridtet, er du viskelig ogsaa en Ven af Gudsfornegtelsen.

R. Tvertimod! Gudsfornegtelsen holder jeg for det største Tilbagekridt, den aabnbareste Ufornuft og den sikke Vej til limelig og evig Fordærvelse. Du tager ogsaa meget fejl, naar du mener, at først vor Tid har opdaget den Væere, at der ingen Gud er. Thi allerede for fast iretursind Aar siden har en kongelig Sanger sagt: „Daaren siger i sit Hjerte: Der er ingen Gud. De begaa fordærvet, vederstyggelig Gjeruing; der er Ingen, som gjør Godt."

H. Du bliveo saarende.

R. Derksom du ikke agter dig selv værd at erkjende Sandheden, sa a lad os tale om noget andet!

H. Sig mig din Mening, men uden Bitterhed!

R. Sandheden er dig kun da bitter, naar du elsker Vildfarelsen. Jeg vil sige dig Sandheden i Kjærlighed, og

saasandt du er af Sandheden, vil du gjerne høre den. Sandheden ligner et bittert, men helbredende Lægemiddel: den bringer den, som antager den, evig Sundhed.

H. Nu, jeg ser, at du endnu altid er den gamle, ærlige Ven, som rykker lige ud med Sproget. Men hvorfor er du saa bestemt mod Gudsfornegtelsen? De nyere Naturforskere have dog uigjendrivelig bevist, at der er ingen Gud.

R. Saa er du altsaa ogsaa gaaet i Fælden og tilbeder som Sandhed, hvad Naturforskerne foresnakke dig, uden fore-gaaende fornuftig Prøvelse. Vistnok holde disse Herreer meget prægtlige Taler, idet de pralende fortælle: Videnskaben har useilbarligen vist, Naturforskningens nyeste Resultater have uigjendrivelig godgjort, alle Læere have soleklart bevist, at der ingen Gud er. Og den store Hob striger tankeløst efter, hvad de „berømte Naturforskere" foresnakke den. Jeg havde ikke tænkt, at du saa let lod dig bebrage af deres høitruvende Talemaader, da du dog ellers altid lægger for Dagen en klar Forstand.

H. Just derfor har jeg antaget de nyere Naturforskere's Væere, fordi den stemmer overens med min Fornuft.

R. Nu, saa lad os eugang se, om Gudsfornegtelsen kan bestaa for Fornuftens Domstol.

H. Det er uden Tvivl en rigtig Grundsaetning, at kun det er sandt, som vi iagttage med vore Sanser. Sanserne ere, som bekjendt, Syn, Hørelse, Lugt, Smag og Følelse. Hvad vi ikke kunne iagttage med disse Sanser, det er hellet ikke til. I denne Grundsaetning ere de nyere Naturforskere enige. Büchner er talder i sit Værk: „Kraft og Stof" den sanselige Erkjendelse den eneste sikre Grund for menneskelig Begripen. Vigelesaa siger Feuerbach: „Følg Sanserne! Hvor Sansningen begynder, ophører Religionen, ophører Filosofien, men du har den ligefremme, blanke Sandhed istedet." Og paa et andet Sted: „Sandhed, Væeren, Virkelighed er for ham (Feuerbach) kun, hvad der sanses."

R. Jeg holder vistnok denne Grundsaetning i saadan Almindelighed for helt igjennem falsk, men derom senere.

H. Det gjør mig ondt for dig, at du endnu holder saa fast paa Troen, der dog allerede for længe siden er et tilbage-lagt Standpunkt. Jeg derimod holder mig til den Videnskab og den Videnskab, som har fundet Sandheden og uden Tvivl vil triumfere.

R. Triumfer kun ikke ser tidligt! Hvori bestaar da din Videnskab?

H. Den Verdensanskuelse, som alene er videnskabelig berettiget, er den materialistiske. Jeg vil nærmere beskrive dig den med den berømte Forster Büchners Ord: „Verden er ubegrændset, uendelig. Den er et uendligt Hele, sammensat af de samme Stoffer, baaret af de samme Kræfter." „Ingen Kraft uden Stof—uden Stofingen Kraft." Stoffet i sin Helhed er den alt fødende og alt atter i sig optagende Moder for alt værende, som

„Hver Ting føder og hver Ting æder,
Der ind i Liv og Livskampen træder."

„Verden eller Stoffet med dets Egenstaber, som vi kalder

Præster, maa være fra Ewigbed og skal være i Ewigbed— med et Ord: Verden kan ikke være skabt.”

„Verden er evig, Materien kan ikke staves, ligesom den ikke kan tilintetgøres.“ „Vigesaa ufrembringeligt, ligesaa umuligt at tilintetgøres, ligesaa uforgængeligt, ligesaa udsdeligt som Stoffet er ogsaa den i Stoffet boende Kraft.“ „Er Stoffet uendeligt i Tiden, d. e. udsdeligt, saa er det ikke mindre uden Begyndelse eller Ende i Rummet.“ „Verden regjerer sig selv efter evige Love.“ Da nu Verden er evig og uendelig, da man „ingensteds har fundet Spor af Gud,“ saa følger deraf, at der ikke gives nogen Gud og ikke kan gives nogen.

R. Maa jeg lægge Fornuftens Maalestok paa denne Paastand?

S. Ja gjerne!

R. Saa erklærer jeg for dig, at

Gudsfornegeterne ikke kunne bevise, at Verden er uendelig.

Din Grundfætning lød: Følg Sanserne! Kun det er sandt, virkeligt og sikkert, som man kan iagttage med Sanserne. Jeg spørger dig altsaa: Med hvilken Sans har du iagttaget Verdens Uendelighed? Materialisterne antage, at „Stoffet er uendeligt i det største som i det mindste og uafhængigt af Rummet og Tidens Indskrænkning.“ De paa- staa, at Atomerne eller de mindste Stofdele, hvoraf Materien er sammensat, ere „deleslige i det uendelige.“ Har du da seet et saadant sig i det uendelige delende Atom?

S. Nei.

R. Ogsaa Büchner siger: „Ingen har seet det.“

Ja, han tilføjer: „Et Saltkorn, som vi med vor Smag neppe kunde kunne fornemme, indeholder Milliarder af Atomgrupper, som intet saanseligt Die nogesinde vil naa.“ Dermed erklærer han det for en Umulighed nogenfinde at saa se de mindste Atomer. Det er altsaa en Løgn, at Stoffet er delesligt i det uendelige, og at det er uendeligt lige til det mindste. Det maa Gudsfornegeterne selv indrømme, dersom de ellers ere ærlige. Thi de sigte jo selv, at der ikke lader sig gøre noget Bevis derfor af Erfaringen og den sanselige Erkjendelse, som de jo alene holde for overbevisende.

S. Desto viskere er det, at Verden i det store er uendelig, ubegrænset og umaalelig, og at Rummet, som den opfylder, hverken har Begyndelse eller Ende.

R. Det maa du bevise.

S. En af de største Opdagelser i vor Tid er i ethvert Fald den, hvorfor vi talke Rikertien. „Med dristigt Mod tænkte Astronomerne at trænge frem til Verdens Ende. Men jo mer deres Instrumenter suldklommengjordes, desto umaaleligere og fjernere udstrakte sig nye Verdenes for deres forbausede Blik. De lette, hvide Skyer, som ved klar Himmel viste sig for det blotte Die paa Firmamentet, opløstes ved Rikertien i Myriader af Stjerner, af Verdenes, af Sol- og Planetsystemer. Lord Rosse's Rjæmpeteleskop har endog vist os Stjerner, hvis Afstand fra os er saa endeløs, at deres Lys maa have været Millioner Aar undervejs, førend det naaede vor Jord! Men heller ikke disse Stjerner betegne

Græubsen for det med Verdenslegemer opfyldte Rum. Hinsides de for os synlige Verdenslegemer befinde sig atter andre Verdenslegemer—og saa videre i det uendelige.“ Saa siger Büchner, med hvem jeg af Hjertet er enig.

R. Hvoraf ved du, at der hinsides de for os synlige Verdenslegemer atter gives andre Verdenslegemer, og at det gaar saaledes i det uendelige? Har du maaske seet ba-g Verden og gennemskuet det uendelige Rum?

S. Det er ikke muligt for noget Menneske.

R. Dermed indrømmer du selv, at du ikke kan bevise, at Stoffet er uendeligt. Og dog strige I Gudsfornegetere bestandig: Det er videnskabelig bevis, det er en afgjort Kjendsgjerning, de nyere Naturforskere have uigjendrivelig godgjort, at Stoffet er uendeligt og Rummet umaalelig. Hvis du herefter istemmer dette Strig, saa er du en elendig Løgn, Thi du har nu erkjendt, at det eneste Bevis, som I Materialister anse for gyldigt, nemlig det af den sanselige Erfaring, ikke lader sig gøre derfor.

S. Om jeg ogsaa ikke af den sanselige Erfaring kan bevise, at Stoffet er uendeligt, saa maa jeg dog antage det, fordi Tankens Love tvinge mig dertil.

R. Med andre Ord: Du har ingen Videnskab om Stoffets Uendelighed, men du tror det blot. Du haaner de Kristnes Tro som et længst tilbagelagt Standpunkt, og tilsidst gjør du ganske det samme: Du tror ogsaa.

S. Viskelig er der mellem min og de Kristnes Tro en himmelvid Forskjel.

R. Deri har du Ret. Vi Kristne tro ubegribelige Ting, som ere hævede over al Fornuft; men I Gudsfornegetere tro taabelige Ting, som ere i mod al Fornuft. Thi du skal se, at det er i mod Fornuften at tro, at Verden er uendelig.

Estervætninger.

Se at 11e. Den 2den 3die og 4de Jan, blev der afholdt Aftenmøder i Synodemenighedens Kirke i Seattle. Paa disse Møder blev der især samtalt om Forsoningen og Absolutionen. Der var fri Afgang for alle og enhver, og dog var det kun saa, som benyttede denne Anledning baade til selv at lære noget, som kunde være dem til Gavn i Tid og Ewigbed, og til at lære den herude saa meget forhabte og hgyvadsede norske Synode at kjende paa nært Hold. Imidlertid blev der talte saa udsørlig, som Tiden tillod det, om disse vigtige Værdomme, ikke bare af Præster, men ogsaa af Lægfolk. Det viste sig ogsaa, at der var megen Uklarhed i Opfattelsen af Guds Ord om Synd og Naade. Naar Menneskene ikke tilbunds har lært sin egen Fordærvelse at kjende, saa kan de heller ikke tro, at Kristi Forsoning og Frugterne deraf, som er nedlagt i Raademidlerne, er saa overvældende store og vigtige, som de er. Da sætter man endnu for en Del Tillid til sig selv og mener at kunne hjælpe sig et godt Sigle paa Veien med sine egne Gjerninger. Gud give, at det Vidnesbyrd, som der blev aflagt, maa blive

til hjælp for mange. Engang i Februar vil et lignende Møde blive af holdt i Tacoma. Saadanne Møder er til stor Rytte, naar Folk bare flittigt benytter dem og prøver det, som bliver sagt, efter Guds Ord. Ved Møderne i Seattle var foruden Stedets Præst, Past. Kvam ogsaa Præsterne Hoel, Ballestad, Harstad og Christensen tilstede.

Catholic News, et katolsk Blad, er meget opbragt over, at protestantiske Præster i sine Prædikener paa Takfælgelsesdagen har prist Religionsfriheden og mindet om den Fære, som truer den fra den katolske Kirkes Side. Blandt de flere Gaver, som Herren har Rjænklet os hertilands er Religionsfriheden en af de største. Derfor bør vi flittigt talke han og se til at faa beholde dette herlige Klenodie og Smykke for vort Land. Den romerske Kirke er en af dens Fiender. Den nuværende Pave erklærer den i en Rundskrivelse for en Ugudelighed. Og, saalænge Katholikerne ikke engang i dette Stykke siger sig løs fra Pavens Paasund, maa de finde sig i at betragtes som Fiender af vor Religionsfrihed.

The National Reform Association holdt Møde i Nov. Maaned i Alleghany Pa. Dette Selskab har sat sig til, Opgave at faa den Adskillelse mellem Kirke og Stat ophævet (som nu finder Sted) og arbejder for et Slags Kirkeregimente i Landets Politik. For det første skal Landets Konstitution anerkjende Gud som Grundtilde for al national Myndighed, Bibelen som højeste Regel og Rettesnor for al moralsk Lovgivning og Kristus som Nationens øverste Herker. Konge og Herre." Dernæst skal Commonskolen gøres til Religionsstole ved at indføre Bibelen og drive en Del Religionsundervisning. Søndagsloven skal med Magt overholdes, alle Søndagsblade og Salg af berusende Drikke o. s. v. skal forbydes. Dette ser jo ved første Blik rigtig pent ud. Men er det ikke temmelig farlige Grundsætninger man berøber sig paa?

Følgende staar i en engelsk Avis:—

Tacoma 1 Jan.—Dom Lodge No 123. (Odd Fellows) indsatte igaar aften sine Embedsmænd—En Tale blev holdt af Rev. G. Gallagher efter at Embedsmændene var indstaltede, efterfulgt af Dans, Kortspil og Forskriftninger.

Passer ikke dette godt sammen? Tale af en Præst, Dans og Kortspil.

Seattle—Presbyteriaerne tænker paa at bygge et Universitet i West-Seattle.

I følge en af Dagbladene har de faaet 20 Acres Grund og forbudet sig til inden 1st Jan 1895, at bygge for \$50,000. Et Par af deres Præster har i flere Maaneder været i Osten og faaet en del Rigmænd til at interessere sig for Sagen.

Oddfellow Religion.

Storlogen for Oddfellows i Massachusetts fremsatte for Verdens Storloge dette Spørgsmaal: Er det tilladt en Chaplain (den som leder Andagter i Logen) at begynde og slutte sin Bøn i Jesu Navn,?"

Svaret paa dette Spørgsmaal lyder ifølge Beretningen af 14de Febr. 1889 S. 336 blandt andet saaledes: „Som

Betingelse for at blive Medlem kræver vor Orden Troen paa Tilværelsen af et høiest Bæsen og har intet Slægtskab med nogen som helst religiøs Sekt eller noget Troessystem. Derfor taales intet, som lugter af Sektvæsen. Ordene, Troessystem og Sekt angaar ikke bare Sekter indenfor Kristendommens Grændser, men har en langt videre Betydning og omfatter alle Verdens Religioner. I denne Betydning er Kristendommen en Sekt; derfor er det ikke hensigtsmæssigt og efter min Mening ikke heller tilladt i nogen betydelig Mon at henholde sig dertil —. Vi har Jøder og kan ogsaa have Muhamedaner, og andre ikke kristne Sekter i vor Orden, og Regelen gjaelder ligesaa vel dem som Tilhængere af den kristelige Tro."

Er ikke dette nok saa aaben og ærlig en Erklæring? Disse Ord er ikke vore, men Oddfellows egne.

Brev fra Haller City, Wash.

Haller City, Wash. den 6de Jan. 1894.

Kjære Herald—Da du ogsaa finder Bei til dette Sted, vilde jeg gjerne minde dine Læsere om, at her ogsaa er en liden Klynge af Lutheranere, der er samme vilkaar undergivne, som deres øvrige Brødre i Verden. Sorg og Gledede vandrer virkelig i Selskab.

Vore hyggelige Landsmænd Tvete og Johnson, som er de driftigste og største handlere i vor lille By, havde netop fejret en glædelig Jul. Stroy melber Sygdom sig i Mr Johnsons Familie, idet hans ældste Datter en sød liden Pige paa 2½ Aar, angribes. Man havde godt Haab om, at hun skulde blive bedre, men efter nogle Dages smertefuld Sygdom sov hun hen.

Hendes Navn var Edet Josephine. Hendes Levetid blev to Aar, sex Maaneder og nitten Dage. Igaar bragtes de afdøde Levninger til sit Hvi ested ved Menighedens Kirke Der blev telegraferet efter Pastor C. Hoel som er Præst og Sjælesørger her Uagtet han var i Seattle paa et Samtalemøde naaede han dog frem til den bestemte Tid. Han havde faaet Pastor B. Harstad med sig og begge holdt en ligtale i Kirken. Past Hoel talte paa Korst. Da der var flere Amerikanere tilstede blev Past Harstad anmodet om at tale paa Engelsk. Det var en hyggelig Begængelse, da det saa ud til, at Forældrene lode sig opmuntre af Guds Ord. Herren velsigne og trøste alle Sørgende. Et godt Aptaar tilsaftes Herald's Læsere.
R. N.

Betalende Subskribenter.

For 1den og 2die Aargang.
Chr. Kolstad. Ole Aklafson. Rev. D. G. Zukam. Rev. D. Wall. Mrs Ingebor Gordon. Ole Ryan. Nils R. Westuf. A. Brekke. Rev. P. S. Dahl.

For 3die og 4de Aargang. Andreas Strinden. Nels D. Brætte. Ole Haraldson. Rev. B. E. Bergesen. D. D. Braaten. Knut D. Øversterud. G. A. Hauge. A. S. Kloster.

For 4de Aargang Rev. T. Rosholdt. John Sateren. D. Beland. Sophie R. Knudson. Knut Song. A. C. Berg. A. E. Anderson. Thoro Quammen. Rev. N. P. Kivier. 2 Cop Rev T. Larson, 2 Cop S. Sinlaud. John Riseland. Rev

D. C. Ottesen, Ole Hugdahl, Toriel J. Foss, T. Jensen, W. D. Ole S. Skjerven, E. P. Halsstad, Jacob R. Bestul, Nels Reiz, J. Lønneson, Mrs. Ingeborg Thompson, Ole Peterson, Ole Jensen, Anthon Jensen, Rev. Sigv. Gramstad, Rev. J. J. Kvam, J. C. Nelderlee, Karl R. Kunz, Lars R. Hjenz, D. D. Ball and D. S. Quale

For 5'te Uargang Rev. E. P. Jensen, Rev. D. C. Solseth, D. S. Quale

For 2-3-4 og 5'te Uargang Rev. R. J. Saltebø:

Præsterenes Adresser samt de af dem betjente Menigheder og Prædikepladse i Pacific Distrikt.

T. Lønneson, Rockford, Spokane Co., Wash.
Betjener Rockford Wash., Genesee Idaho og andre Steder.

Carlo A. Sperati, New Whatcom, Wash.

Betjener New Whatcom, Uncortez o. a. S.

B. C. Foss, 1810 Donovan Ave. Fairhaven, Wash.

Betjener Fairhaven, Rooksact o. a. S.

P. J. Berg, Stanwood, Snohomish Co., Wash.

Betjener Stanwood o. a. S.

Carl Hoel, Everett, Wash.

Betjener Everett, Haller City o. a. S.

J. J. Kvam, 1512, Ninth Street, Seattle Wash.

Betjener Seattle.

E. Hallestad, 1522, G. Street, Tacoma Wash.

Betjener Tacoma.

B. Halsstad, Parland, Pierce Co., Wash.

T. Larsen, Parland, Pierce Co., Wash.

M. Christensen, Parland, Pierce Co., Wash.

Disse tre har hidtil prædikeret i Parland; Past.

Halsstad ogsaa i Buckley Wash.

P. Rissen, 1749 Hemlock St. Astoria, Oregon.

Kirken ret op for Columbia Cannery.

Betjener Astoria o. a. S.

M. O. Dolven, 408 East 8th Street Portland, Oregon.

Betjener Portland.

M. Pedersen, Silverton, Marion Co., Oregon

Betjener Silverton.

D. Ottersen, 702 Fifth Street, Eureka, California.

Betjener Eureka o. a. S.

D. Grønsberg, 1631 Howard Str., San Francisco Cal.

Betjener San Francisco.

J. L. P. Dietrichson 1371 Tenth Street.

Oakland, Cal.

Betjener Oakland o. a. S.

J. Johansen, Box 487, Fresno, California.

Betjener Fresno o. a. S.

J. C. Wahl, Bajo Robles, San Luis Obispo Co., Cal.

Metropolitan

·: Savings ·: Bank ·:

— Før halvet —

Tacoma Building & Savings Association.

·: S·P·A·R·C·E·B·A·N·S·:

(Incorporeret 1887.)

Theaterbygningen Hjør' l af D og E St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 8.

Lordag fra Kl. 10. til 1. og 6. til 8. Aften.

Indbstat kapital

\$100,000

P. W. Cassar.

President.

E. W. Enos.

V. President.

Das. Te P. Johnson.

Secretary & Treasurer.

Ole Selvig.

Asst Cashier.

Directors.

Deumer C. E. Stiles, C. W. Briggs, J. W. Anderson

G. E. Holmes, Theo. Deumer, Geo. H.

Calton, P. W. Cassar, E. W. Enos.

Das. Te P. Johnson.

6 per ct Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Juli og Oktober. Pengene udlænes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkår. Anvisninger paa alle Stedri i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

| — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — |

Kjøb Eiendom i Armour Addition

af Pacific Lutheran

·: University Association

Stolen er nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske nær Bygningen. Jernbanen gaar midt igennem Armour Addition. Det er særdeles vakre og flette Potter, som bydes tilsalgs, og enhver, der nu hober Eiendom af os, bliver Eier af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der betales for den, anvendes til at fuldbyrd Bygningen med. Vi sælger fremdeles for \$100 per Lot, med kontant Betaling. Pas henstand forlanges \$110 per Lot. Saa snart Potten er betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger mange penge til Bygningens Fuldførelse endnu. Skriv til Pac Luth University Association, Parland, Pierce Co. Wash'n.

Sko og Støvler

Til billigste Priser og af beste Sort hos

S. Olsen, 1912 Jeff. Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of cost

sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Ned med de høie Priser,“ siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maanedn og koster for-
skudsvis 50 cents per Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til M. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Opsigelser o. s. v. sendes herefter til Rev. T. Larsen, Parland, Pierce County, Washington.

Subskribentsamlere faar paa 3 betalende Abonnenter hver 6c gratis. Send ind سراfs Penges for en Uargang, 50 Cents.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.